

Fabók Dávid

Szerkesztői üzenet

Gyermekkoromban az egész év összes ünnepeit figyelembe véve, ahogyan mások is, én is a karácsonyt vártam a legjobban. Ez volt a legpompázatosabb ünnep mind közül. Megváltozott a világ, hiszen jó esetben hó volt és fagy, ami az év nagy részéről nem mondható el. Több napig voltunk otthon együtt, hiszen szünet volt, ez sem volt a többi ünnepről elmondható. És hát az ajándékok. Sok ajándék, de legalábbis több, mint amit bármely más ünnepen kaphattunk. Ez volt hát a család, az év fő ünnepe.

Később, amikor magam is családapává váltam, a legszebb dolog ebben az ünnepben a gyermekeim öröme volt, akik ugyanúgy csodálták ezt az estét, mint én, ugyanúgy csodálkoztak rá a világ ünnepi kinézetére, mint én annak idején.

Aztán ahogy megnőttek, eljött az az idő, hogy önmagának az ünnepnek, az együttlétnek tudok és tudunk örülni, hogy békében, nyugalomban lehetünk együtt azokkal akiket nagyon szeretünk. Ez az érzés, ez a lehetőség vezet rá bennünket arra, hogy végre és valóban észrevegyük ki is az ünnep igazi fénypontja. Ki az, aki értünk ezen a napon megszületett és értünk emberré lett. És döbbenjünk rá annak nagyszerűségére, ahogy Nagy Szent Leo írta: „Jézus azért lett ember Fia, hogy mi Isten gyermekei lehessünk.”

Ez a rádöbbenés pedig elsősorban hálával kell eltöltsön bennünket ezekben a napokban, amikor még várakozunk Órá Adventben, és amikor karácsony estéjén nagyot szusszanunk együtt a csillogó fa körül.

Bár egy rettentően nehéz, furcsa, szokatlan év végéhez közeledünk mégis van, lehet miért hálát adnunk. Hálát adhatunk, hogy talán valóban hamarosan elérhető közelségbe kerül a nehéz időszakot lezáró vakcina a járvány ellen, amely most a legjobban várt ajándék lehet, hálát adhatunk, hogy az év bizonyos időszakaiban, ha maszkosan is, de össze tudtunk jönni, találkozni tudtunk mi örmények és örülhetünk egymásnak, örménységünknek. Talán örülhetünk annak is, hogy új csatornák és lehetőségek nyíltak egymás elérésében, az együttlétben akár egy örmény szentmisén az online közvetítésen keresztül.

Hálát adhatunk azokért is, akik ezekhez az együttlétekhez hozzásegítettek bennünket. Akik sokszor, sok éven át kitartóan dolgoztak azért, hogy ez az örmény közösség létezzon, összetartszon, és rácsodálkozhasson azokra az ajándékokra, melyeket az örménység hordoz. Róluk is szól, nekik is köszönetet mond mostani lapszámunk.

Néhány éve karácsonykor megpróbálkoztam a Dalauzi készítésével, ahogyan dédnagyanyám, Zakariás Anna leírta egyszer egy kis noteszbe és ahogyan édesanyám elmeséli a mai napig. Jól sikerült, azóta minden karácsonykor ez „apa dolga”. Gyermekeim bár nagyok, kérik, hogy készítssem el. Szívesen teszem, hátha ez is eszükbe jut majd a szülőkről, amikor már ők lesznek családapák, családanyák. Nehéz évünk volt, mégis tekintünk fel a jászolra és lássuk meg benne azt, aki értünk emberré lett.

Deo Gratias!

II. János Pál imája

„Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket.

Köszönöm az életem minden eredményét, amivel megörvendezettél és minden kudarcát, amivel a korlátaimra figyelmeztettél.

Köszönöm a családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek.

Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem mégy nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel az üdvösségemre.

Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra.

Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar.

Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságtalan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam a feledékenységem jeleit, erőtlenségemet, érzékszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.

Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezzem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek.

Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magamat és adj alázatot, hogy belássam, hogy egyre inkább másokra szorulok.

Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez.

Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is.

Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem árásszam a szereteted melegét.

Uram, maradj az, aki mindig is voltál: a megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani.

Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönet-mondáshoz.

Ne engedd, hogy valaha is abbahagyjam a dicséretedet.

Tartsd meg és növeld a hitemet.

Szólj Uram, még hallja a Te szolgád!”

